

Sedeti na stolu brez naslonjala je dosti težje, kot se udobno stiskati ob naslanjač. Tako, ne da bila naslonjena, sedi Marija v cerkvi v Ettalu na Bavarskem. Blizu te ogromne Božje hiše se nahaja samostan svetega Benedikta. Najbrž ni naključje, da je postavljen prav v tej dolini. Cerkev, ki je zrasla tu, je pravzaprav ideja menihov, čeprav ne teh v tej dolini, južno od Münchna.

Govorim o prijaznih menihih iz samostana svetega Viktorja blizu Milana. Zgodba pa se začne tako, da je šel nemško-rimski cesar Ludvik Bavarski v 14. stoletju v Italijo, da bi tam ukrotil svoje sovražnike. Zgodilo pa se je prav nasprotno; nasprotnik ga je spravil ob vse, tako da se cesar ni mogel vrniti niti v domovino. Naslonjalo za svoj utrujen hrbet je poiskal pri prijaznih menihih blizu Milana. To so bili dobri možje; stregli so mu, kolikor so le mogli, da je lahko počival po vsem naporu, ki ga je doživel v bojih s sovražniki. Tako je počasi prišel k sebi in šele zdaj je mogel misliti na vrnitev domov. Pri menihih mu je bilo sicer zelo lepo; že dolgo ni bil z njim kdo tako prijazen in gostoljuben, a vseeno je pogrešal dom, pa tudi dom je pogrešal njega kot svojega vladarja. Naposled se je odločil, da gre na pot, čeprav je vedel, da bo moral skozi številne nevarnosti in da bi se le počudežu lahko izognil isto vsem. Počutil pa se je odgovornega za svoj narod in vzel je pot pod noge. Preden je zapustil samostan, so ga menihi oskrbeli za dolgo potovanje in mu podarili za seboj še nekaj posebnega. To je bila precej velika Marijina podoba, ki mu jo je izročil sam predstojnik samostana. Ob izročitvi pa mu je dejal: »Naj te naša Gospa varuje na težki poti domov. Zaupaj vanjo, kajti vsem nam je pomočnica v nevarnostih. Ko boš prestopil prag domovine, pa se ozri po njej in določi, kje bi bil najlepši prostor za spomenik zanjo. Tam ji ga tudi sezidaj in postavi vanj to Marijino podobo.« Cesar si je natančno zapomnil vsako besedo, ki jo je izrekel benediktinski predstojnik, ter krenil na dolgo pot. Ni zaman pričakoval nevarnosti, ki so jih ponujali samotni kraji in visoke gore. Že od daleč pa je zmeraj lahko predvidel, kako naj se oviri, ki mu je stala na poti, izogne. Imel je občutek, kot da mu nekdo narekuje, kako naj hodi. Primerjal je svoje potovanje s tistim, ki so ga opravljali Izraelci, ko so se vračali iz Egipta in jim je svetil ognjeni steber na poti; le mana mu ni bila potrebna, kajti z njo so ga založili že menihi. Brez ene same nezgode se je tako cesar Ludvik vrnil na Bavarsko. Ognjeni steber, za katerega se je držal, je prinesel iz Italije s seboj: to je bila Marijina podoba, ki jo je prejel v dar. Njegova prva skrb v domovini je bila, kje naj ji postavi spomenik. Razgledoval se je po svoji prelepi deželi in najprej je pomislil na prijazno dolino Ettal blizu Tirolskega. To se mu je zdelo idealno prebivališče za italijansko Mater Božjo. Napotil se je tja in zgradil njej v čast ne le majhen spomenik, ampak krasno cerkev. V njen oltar je postavil Marijino podobo iz Milana. To je bil krasen dom za milo Devico, zraven pa so sezidali tudi samostan, s katerim je prišla Marija v stik z novimi meniškimi brati. Cesar se je zelo potrudil, da je vse izvršil dobro in v to svetišče se je kljub obilici opravkov večkrat vračal v svoji hvaležnosti, pa tudi z novimi ponižnimi prošnjami za pomoč. Marija brez naslonjala je dobro vedela, kdaj ga je bolel hrbet, ker se ni imel kam nasloniti, zato mu ni odrekla naslonjača na svojih prsih. S kolen »Naše Gospe v Ettalu na Bavarskem« pa je krotak in v srcu ponižen gledal mali Jezus in kazal na svojo Mater kot na ognjeni steber, ki se ga oprime človek, kadar ne zmore več sam nositi svojega bremena. Vsi utrujeni in obteženi so hodili k njemu po počitek, jemali nase njegov jarem, kajti ta je prijeten in njegovo breme je lahko. Pred »Našo Gospo v Ettalu na Bavarskem« ne potrebuješ naslonjala, kakor se tudi sama ne naslanja. Če nasloniš svoje prošnje nanjo, je življenje prijetno in lahko. Saj nisi vsak dan tam, to je res, a lahko se vračaš znova in znova, da odložiš svojo težo in se vrneš lažji, brez bolečin v hrbtu in brez želje po stolu z naslonjalom.

NALOGA (Ettal): Danes pri večerji ali mogoče ob gledanju televizije bom nalašč sedel tako, da ne bom naslonjen. Me prav zanima, kako dolgo mi bo uspelo zdržati.